

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7Co/66/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1312213551
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 03. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Blanka Podmajerská
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2018:1312213551.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Blanky Podmajerskej a členov senátu JUDr. Mariany Harvancovej a Mgr. Adely Unčovskej, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o. Pribinova ul.č. 25, Bratislava, IČO: 35807598, proti žalovanému: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 10.2.2015, č.k. 45C/101/2012-147, jednomyselne takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie sa p o t v r d z u j e.

Žalovanému sa proti žalobcovi p r i z n á v a nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobca voči žalovanému domáhal zaplatenia sumy 125 eur titulom majetkovej škody a sumy 275 eur titulom nemajetkovej ujmy uplatnenej podľa ust. zákona č. 514/2003 Z.z. a žalovanému nepriznal náhradu trov konania.

2. Rozhodnutie právne odôvodnil ust. §1, §3 ods.1, 2, §4ods.1 písm. a/, §9 ods. 1, 2, §15 ods.1, §16 ods.1, §17 ods. 1, 2, 3,4,5, §18 ods.2,3, §19 ods.1, 2 a 3 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej „zákon č. 514/2003 Z.z.“), §36 ods.2, §41 ods.1,2, §44 ods. 1,2 zákona č. 233/1995 Z. z. Exekučný poriadok (ďalej „Exekučný poriadok,“), §119 zákona č.99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej „O.s.p.“) a vecne nedôvodnosťou podanej žaloby. Z exekučného spisu konajúceho súdu sp. zn. 49Er/553/2009 zistil, že dňa 2.6.2009 podal súdny exekútor H.. N. X.Ý. na súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na základe exekučného titulu, rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu č. k. SR 116708/08, vydaného Slovenskou rozhodcovskou, a.s. Bratislava dňa 18.12.2008 (právoplatného dňa 19.1.2009 a vykonateľného dňa 22.1.2009) a zápisnice spísanej pred súdnym exekútorom dňa 6.5.2009 vo veci oprávneného: POHOTOVOSTĚ, s.r.o. Bratislava proti povinnému: P. R.Č., na vymoženie peňažného plnenia vo výške 842,44 eur s príslušenstvom, trov konania a trov exekúcie, ktorý bol zaregistrovaný pod EX 2568/09. Exekučný súd vyzval dňa 16.6.2009 oprávneného o zaslanie listinných dôkazov, trov právneho zastúpenia v exekučnom konaní, predexekučnej upomienky, návrhu na exekúciu, ktoré oprávnený (žalobca) doručil súdu dňa 7.9.2009. Okresný súd Bratislava III dňa 23.9.2009 vydal poverenie č.XXXX XXXXXX v zmysle §45 ods.1 zákona.č.233/1995 Z.z. a vykonaním exekúcie na základe uvedeného vykonateľného rozhodnutia Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská a.s. Bratislava poveril súdneho exekútora H.. N. X., so sídlom Exekútorského úradu, M. XX, U.. Súd prvej inštancie poukázal predovšetkým na správanie sa samotného žalobcu, ktorý bol vo veci nečinný a riadne neposkytol súčinnosť pri vybavovaní veci. Zistený postup súdu v danom období nepovažoval za nesprávny úradný postup majúci za následok prietahy v súdnom konaní, ktorý bol plne odôvodnený

potrebou skúmania formálnej a materiálnej vykonateľnosti predloženého exekučného titulu a vzhľadom na množstvo exekučných konaní iniciovaných žalobcom je ústavne akceptovateľná relatívne dlhšia lehota nevyhnutne potrebná na vykonanie tejto činnosti (rozhodnutia ÚS SR sp.zn. II ÚS 245/2013, IV ÚS 606/2012). Podľa názoru súdu prvej inštancie bol postup exekučného súdu opodstatnený, tento správne skúmal vykonateľnosť rozhodcovského rozsudku, ktorá si vyžaduje osobitnú právnu úvahu najmä z dôvodu, že sa týka právnych vzťahov podliehajúcich režimu spotrebiteľských zmlúv. Zdôraznil, že na potrebu skúmania exekučného titulu so zákonom reagoval aj zákonodarca legislatívnou zmenou v § 44 ods. 2 zákona č.144/2010 Z.z. v znení účinnom od 1.6.2011 s tým, že v zmysle § 41 ods. 2 písm. c/, d/ Exekučného poriadku, pokiaľ bol titulom pre exekúciu rozhodcovský rozsudok, spomínaná lehota 15 dní na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pre rozhodcovské rozsudky neplatila. Z uvedených dôvodov nemal súd prvej inštancie za preukázaný nesprávny úradný postup ako jeden z hmotnoprávných predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Súd prvej inštancie ďalej zdôraznil, že nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného ústavou v čl. 48 ods. 2 (II.ÚS 57/01, I. ÚS 48/03, III ÚS 59/05). Pri posudzovaní nároku na náhradu škody z dôvodu existencie prieťahov v súdnom konaní je možné vychádzať len v prípade, ak by tieto boli konštatované Ústavným súdom Slovenskej republiky, ktorý skúma porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a priznáva finančné zadosťučinenie, alebo ak by tieto boli konštatované predsedom súdu na podklade sťažnosti na prieťahy v konaní. Vzhľadom na uvedené a na to, že v súdnom spise sa nenachádza sťažnosť oprávneného (žalobcu) na prieťahy v konaní, nemal v danom prípade preukázanú ani existenciu prieťahov v konaní.

3. Pokiaľ ide o žalobcom uplatnenú náhradu škody vo výške 125 eur predstavujúcu náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a udržateľnosti pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením návrhu na zmenu súdneho exekútora a rozhodnutie o ňom z dôvodu, že poškodený vynaložil na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému sumu 70 eur, na udržiavanie a správu informačného systému sumu 40 eur, na administráciu listín a komunikáciu s pôvodným súdnym exekútorom sumu 15 eur, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde sumu 15 eur, táto paušalizácia vecných nákladov nie je zmenšením majetku poškodeného a ani ušlým majetkovým prospechom. Navyiac z obsahu spisu nemal súd prvej inštancie za preukázané, že v danej veci žalobca zaslal urgencie adresované exekučnému súdu a postup súdu nevykazoval znaky zbytočných prieťahov, za ktoré by mal štát zodpovedať.

4. V posudzovanom prípade žalobca vo vzťahu k celému uplatnenému nároku na náhradu škody nepreukázal ani priamu a bezprostrednú príčinnú súvislosť medzi škodou a konaním exekučného súdu, nakoľko vzťah príčiny a následku musí byť podľa súdnej praxe priamy, bezprostredný, neprerušovaný a nestačí ak je sprostredkovaný. Žalobca k svojej činnosti využíva informačný systém na správu pohľadávok, ktoré boli predmetom exekúcie, výška nákladov prevádzkovania na správu informačného systému a udržiavanie systému patrí do podnikateľskej činnosti ktorú musí žalobca vykonávať. Nutnosť spravovať pohľadávku oprávneného zapríčinil povinný tým, že neplnil svoj dlh a oprávnený musel vymáhať pohľadávku formou exekúcie, t.zn. že sa nejedná o náklady ktoré by bolo možné zahrnúť do náhrady trov exekúcie. Súd prvej inštancie mal za to, že žalobca nepreukázal vznik škody ani výšku škody v zmysle § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z.

5. K žalobe v časti o zaplatenie nemajetkovej ujmy vo výške 275 eur (55 eur za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu) súd prvej inštancie uviedol, že pri uplatňovaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je potrebné preukázať, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom. Poukazujúc na judikatúru podľa ktorej odškodnenie právnickej osoby za nemajetkovú ujmu spôsobenú prípadnými prieťahmi v konaní nie je možné vzťahovať na fyzické osoby, ktoré sa na činnosti právnickej osoby nejakým spôsobom zúčastňujú, lebo im nevzniká ujma priamo (rozsudok NS ČR sp.zn. 30 Cdo 675/2011) zdôraznil, že žalobca v konaní nepreukázal, že by povinný subjekt zanikol, že by dochádzalo ku konaniu smerujúcemu k zániku subjektu, dôvodom neplnenia dlhu povinného je jeho insolventnosť, ide o všeobecne známe riziká, ktoré sú i rizikom podnikateľského subjektu. Žalobca v konaní nepreukázal vznik nemajetkovej ujmy ani to, že by sa mu mala poskytnúť jej náhrada v peniazoch.

6. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods.1 O.s.p..

7. Proti tomuto rozhodnutiu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca navrhujúc, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, dôvodiac ust. § 205 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f/, g/, h/, § 205 ods. 2 písm. c/, d/, e/, f/ O. s. p., t. j., že súd prvej inštancie odňal strane sporu možnosť konať pred súdom; súd prvej inštancie nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav veci; súd prvej inštancie neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností; súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Odvolateľ poukazuje na § 101 ods. 2 O.s.p. uviedol, že riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Súd prvej inštancie preto nemohol postupovať podľa ustanovenia § 101 ods. 2 O.s.p. a vec prejednať v jeho neprítomnosti. Z neúčasti sa ospravedlnil, pričom trval na osobnej účasti právneho zástupcu a žiadal o odročenie pojednávania. Ak napriek tomu súd konal a rozhodol v neprítomnosti jeho a jeho právneho zástupcu, odňal mu možnosť konať pred súdom.

8. Odvolateľ poukázal na obsah jeho žaloby, v ktorej súd prvej inštancie upozornil, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že sa krajský súd s dôvodmi na vylúčenie sudcu nestotožnil neznamená, že v očiach žalobcu a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného z dôvodov (okrem tých, ktoré označil v žalobe), že rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach (napr. vo veci vedenej na Krajskom súde v Trnave pod sp. zn. 11NcC/46/2012 zo dňa 17. 10. 2012, ktorý vylúčil všetkých sudcov Okresného súdu Dunajská Streda z rozhodovania a vec sťažovateľa prikázal na prejednanie Okresnému súdu Galanta). Žalobca ďalej poukázal na to, že nakoľko podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu, nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom konal a rozhodoval vylúčený sudca. Vydanie konečného rozhodnutia vo veci samej neprichádzalo do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí súčasne rozhodol aj o zamietnutí jeho návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p., proti ktorému pripustil odvolanie. Súd prvej inštancie sa dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované úseky tomu nenasvedčujú. Na splnenie zákonnej lehoty, resp. na konanie bez zbytočných prieťahov a na konanie bez neodôvodnenej nečinnosti exekučného súdu je dôležité skúmať nielen samotný moment, kedy exekučný súd rozhodol o poverení, ale aj moment, kedy poverenie doručil príslušnému súdному exekútorovi.

9. Podľa názoru odvolateľa v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Bolo potrebné vykonať dokazovanie navrhnutým dôkazom - listinami založenými v exekučnom spise; za stavu, kedy sa žalovaný vôbec nevyjadril k podanej žalobe, mal mu súd umožniť uplatňovať svoje stanoviská k skutkovým a právnym otázkam, nastoleným samotným súdom v súvislosti s nesprávnym úradným postupom a výškou spôsobenej škody. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Ak súd zistil, že existuje okolnosť brániaca vydať pre žalobcu pozitívne rozhodnutie, musí vo všeobecnosti o tom informovať strany sporu a umožniť im, aby sa k tomu vyjadrili. Majú právo vyjadriť sa aj k dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane alebo žiadnej z nich.

10. Pokiaľ ide o žalobu na náhradu majetkovej škody, podľa názoru odvolateľa súd prvej inštancie ignoroval všetky jeho tvrdenia o majetkovej škode vzniknutej titulom udržiavania a správy informačného systému a súvisiacich výdajov (na administratívne spracovanie textov urgencií, publikačné výdaje spojené s vyhotovovaním urgencií, poštovné a telekomunikačné výdaje). V tejto časti mal rozhodnutie za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, s potrebou jeho zrušenia. V konaní mienil na pojednávaní predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Súd však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo a žalobcu nepoučil podľa § 120 ods. 4 O.s.p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej, aby tak mal priestor navrhnúť alebo predložiť ďalšie dôkazy. V rozhodnutí súd prvej inštancie vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práv na

prejednanie veci bez zbytočných prietahov. Súd prvej inštancie sám zistil, že o jeho návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiadne objektívne udržateľné ospravedlňujúce dôvody. Jeho rozhodnutie je vnútorne rozporné i v tom, že napriek tomu, že zistil porušenie práva, nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní majetkovej ujmy. Žalobca napokon v odvolaní poukázal na to, že ak bol súdu doručený v čase predchádzajúcim nariadenému pojednávaniu návrh na prerušenie konania z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke, ktorou je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd na základe ústavnej sťažnosti, bol súd povinný pred rozhodnutím o veci o tomto návrhu osobitne rozhodnúť.

11. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu v súdom stanovenej lehote písomne nevyjadril.

12. Odvolací súd preskúmal vec, v ktorej je viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 378 ods. 1, § 379, § 380 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“), keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo nariadenie pojednávania by si vyžadoval dôležitý verejný záujem a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. O odvolaní žalobcu rozhodoval odvolací súd po nadobudnutí účinnosti zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok zohľadňujúc stav v čase vydania napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie (§ 329 ods. 2 C.s.p.). Súd prvej inštancie rozhodujúci za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov riadne zistil skutkový stav veci, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 120 ods. 1 O.s.p.) z hľadiska posúdenia opodstatnenosti uplatnenej žaloby na náhradu škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej orgánom štátu, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 132 O.s.p.) a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite a dostatočne odôvodnil (§ 157 ods. 2 O.s.p.).

13. Prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, nezistiac v postupe súdu prvej inštancie z hľadiska procesnoprávneho žiadne vady majúce za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, sa odvolací súd v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje (§ 387 ods. 1, 2 C.s.p.) s dôvodmi týkajúcimi sa odvolaním napadnutého rozsudku, v ktorom súd prvej inštancie zamietol žalovaný nárok uplatnený podľa zákona č. 514/2003 Z.z., v ktorom dostatočne zodpovedal na v konaní nastolené otázky majúce pri rozhodovaní o uplatnenom nároku podstatný význam. K doplneniu dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie a v záujme vypořádania sa s odvolacími námietkami odvolací súd uvádza nasledovné.

14. Hmotnoprávnym základom pre uplatnenie práva žalobcu na náhradu škody je v danom prípade ust. § 9 zákona č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom má povahu objektívnej zodpovednosti, ktorej sa nemožno zbaviť, a ktorá je založená na súčasnom (kumulatívnom) splnení troch podmienok, ktorými je nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody.

15. V prejednávanej veci z obsahu spisu vyplýva, že podaním zo dňa 27.9.2012 sa žalobca domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 125 eur z titulu majetkovej škody a 275 eur z titulu nemajetkovej ujmy, vzniknutej nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Bratislava III, pretože tento v zákonnej lehote nerozhodol o žiadosti oprávneného (žalobcu) o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pre pohľadávku žalobcu, ktorá vznikla neplnením záväzku zo Zmluvy o úvere č. XXXXXXX dlžníčkou (povinnou) P. R., nar. XX.X.XXXX. V podaní žalobca zároveň žiadal o prikázanie veci inému súdu z dôvodu vylúčenia všetkých sudcov Okresného súdu Bratislava III z prejednávania a rozhodovania veci s odôvodnením, že Okresný súd Bratislava III, ktorý by bol inak oprávnený vec prejednať ako vecne a miestne príslušný súd podľa § 85 ods. 3 O.s.p., zapríčinil svojim nelegálnym konaním (nesprávnym úradným postupom) vznik škody na strane žalobcu, a preto nemôže byť zároveň orgánom súdnej moci, ktorý bude o tejto škode rozhodovať.

16. V posudzovanej veci rozhodol Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 29. 10. 2012, č. k. 4NcC/314/2012- 19 o tom, že vo výroku rozhodnutia menovaní sudcovia Okresného súdu Bratislava III (vrátane sudkyne H.. D. S.) nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania v danej veci.

17. Uznesením Okresného súdu Bratislava III zo dňa 22.4.2014, č.k. 45 C/101/2012-80 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 10.9.2014 č.k. 4 Co/575/2014-115 bol zamietnutý návrh žalobcu zo dňa 22.4.2014 na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd.

18. Z obsahu spisu ďalej vyplýva, že súd prvej inštancie stanovil v danej veci dva termíny pojednávania, a to na deň 22.4.2014 o 10, 30 hod. a na deň 10.2.2015 o 10,30 hod.. Predvolanie na v poradí druhé pojednávanie bolo právnenému zástupcovi žalobcu doručené dňa 5.1.2015 (viď doručienka na č. I. 118). Žalobca podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 8.2.2015 (č. I. 125 a nasl.) požiadal o zrušenie pojednávania z dôvodu, že v danej veci nie sú splnené podmienky podľa § 115 ods.2 O.s.p.. Podaním zo dňa 6.2.2015 doručeným súdu prvej inštancie dňa 9.2.2015 žalobca opakovanú žiadosť o zrušenie pojednávania odôvodnil tým, že sudcovia Okresného súdu Bratislava III sú podľa neho vylúčení z pojednávania a rozhodovania predmetnej veci, poukazujúc na sťažnosť podanú na Ústavný súd Slovenskej republiky, týkajúcu sa uznesenia Krajského súdu v Bratislave zo dňa 29. 10. 2012, sp.zn. 4NcC/314/2012-16 . V podaní zároveň žiadal, aby súd prvej inštancie podľa ust. § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p. a § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. konanie prerušil do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky. Zo zápisnice z pojednávania konaného dňa 10.2.2015 vyplýva, že súd prvej inštancie na pojednávaní prejednal vec podľa § 101 ods.2 v spojení s § 119 ods. 1 O.s.p. v neprítomnosti strán sporu, v jeho priebehu zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania, oboznámil sa s obsahom spisu a pripojeným exekučným spisom Okresného súdu Bratislava III sp.zn. 49 Er/553/2009 a po vyhlásení uznesenia o skončení dokazovania vyhlásil rozsudok.

19. Odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie poskytol žalobcovi dostatočný časový priestor navrhnuť a predložiť dôkazy, oboznámiť sa s dôkazmi nachádzajúcimi sa v spise, na pojednávanie nariadené na deň 10.2.2015 predvolal obe strany riadne a včas so zachovaním lehoty na prípravu pojednávania (§ 115 ods.2 O.s.p.), pričom sám žalobca z vlastného rozhodnutia tento priestor nevyužil. Žalobca nemôže svoju vlastnú pasivitu dávať na vrub súdu a v konečnom dôsledku ju využiť vo svoj prospech. V danej veci súd prvej inštancie poskytol stranám sporu (aj právnenému zástupcovi žalobcu) možnosť chrániť svoje práva a oprávnené záujmy a ak túto možnosť bez uvedenia dôvodov (ospravedliteľných) nevyužili, zákonodarca ju v odvolacom konaní nedovoľuje zohľadniť v ich prospech. Na tomto mieste odvolací súd zdôrazňuje, že žalobca v žalobe a i v odvolaní uvádzal len všeobecné dôvody ohľadne prieťahov spôsobených v exekučnom konaní, neuvádzal však konkrétne skutočnosti, ktorými by spochybňoval vecnú a právnu správnosť rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý svoj zamietajúci výrok právne a skutkovo odvodzoval od skutočnosti, že v konaní síce bolo preukázané nedodržanie zákonnej lehoty na rozhodnutie o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie exekučným súdom, avšak tento nie je možné s prihliadnutím na okolnosti prípadu (potrebu skúmania vykonateľnosti rozhodcovského rozsudku týkajúceho sa právneho vzťahu podliehajúceho režimu spotrebiteľských zmlúv) kvalifikovať ako nesprávny úradný postup exekučného súdu, ako základný predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci.

20. Právne bezvýznamným je aj tvrdenie žalobcu, že mu postupom súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom, nakoľko v ďalšom priebehu konania chcel predložiť dôkazy o výške vzniknutej majetkovej škody, a to znalecký posudok, ktorého vypracovanie zabezpečil, nakoľko povinnosťou strany sporu je podľa § 120 ods. 1 O.s.p. označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Žalobca si túto povinnosť nesplnil, keď na existenciu znaleckého posudku v žalobe ani nepoukázal a tento v priebehu prvoinštančného konania (a napokon ani v odvolacom konaní) súdu nepredložil. Súd prvej inštancie preto správne a v súlade s ust. § 101 ods. 2 O.s.p. o veci rozhodol len na základe listinných dokladov predložených do momentu jeho rozhodnutia.

21. Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako aj právnej otázky rozhodnutia; avšak len tej, ktorá je pre rozhodnutie vo veci rozhodujúca, nevyhnutná. Z hľadiska zákonnej požiadavky na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na zachovanie práva strany sporu na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na každý argument nie je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných stranou sporu, čo sa

nepochybne v prejednávanej veci stalo (porovnaj napr. m.m. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.9.2012 vo veci Vojtěchová proti Slovenskej republike /sťažnosť č. 59102/08/, nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 14.9.2011, č.k. I. ÚS 361/2010-34, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 17.6.2009, sp.zn. 5 M Cdo 8/2008). Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav, a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces ale nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/2004), ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/2004). Vychádzajúc z obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia je k námietkam žalobcu o arbitrárnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie možné konštatovať, že odvolaním napadnuté rozhodnutie uvedeným požiadavkám vyhovuje a námietky žalobcu sú nedôvodné a nepodložené.

22. V danom konaní sa žalobca domáha náhrady škody a nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Štát (Slovenská republika), ako správne uviedol aj súd prvej inštancie, zodpovedá za podmienok ustanovených zákonom č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci orgánmi verejnej moci (okrem orgánov územnej samosprávy pri výkone samosprávy) a/ nezákonným rozhodnutím, b/ nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c/ rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo d/ nesprávnym úradným postupom (§ 2, § 3 ods. 1 citovaného zákona). Podľa citovaného zákonného ustanovenia teda štát zodpovedá za škodu spôsobenú v rámci plnenia úloh orgánov verejnej moci uvedených v ustanovení § 2 citovaného zákona o.i. aj nesprávnym úradným postupom tých, ktorí tieto úlohy plnia, nezákonným rozhodnutím (nezákonne vydaným). Tejto zodpovednosti sa nemožno zbaviť (§ 3 ods. 2 citovaného zákona). Je jednou z foriem objektívnej zodpovednosti štátu (bez ohľadu na zavinenie); štát však zodpovedá len vtedy, ak sú súčasne splnené aj ďalšie podmienky zodpovednosti, a to existencia škody, nemajetkovej ujmy, nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci, nezákonné rozhodnutie, príčinná súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom, nezákonným rozhodnutím. Ak nie je splnená čo i len jedna z týchto podmienok, štát zodpovednosť nenesie. Je nespornou skutočnosťou, že povinnosti možno ukladať len na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd (čl. 13 ods. 1 písm. a/ Ústavy Slovenskej republiky), rovnako podľa čl. 2 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd každý je oprávnený konať čo nie je zákonom zakázané a nikoho nemožno nútiť, aby konal niečo, čo zákon neukladá.

23. Odvolací súd sa po oboznámení s obsahom spisu stotožňuje i so záverom súdu prvej inštancie o tom, že v posudzovanom prípade žalobca nepreukázal vznik a výšku majetkovej škody a ani príčinnú súvislosť medzi tvrdenou majetkovou škodou a nesprávnym úradným postupom exekučného súdu. Nie je opodstatnený jeho názor, že súd prvej inštancie ignoroval jeho tvrdenia týkajúce sa majetkovej škody. V tomto ohľade poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku a dodáva, že ak žalobcovi v dôsledku nesprávneho úradného postupu exekučného súdu v predmetnej konkrétnej exekučnej veci vznikla škoda, mal ju vyčísliť a i preukázať v konkrétnej výške. Nie je možné vychádzať z jeho ničím neoverených a nepreukázaných tvrdení - žalobca totiž výšku škody vyčíslil paušálne bez viazanosti na konkrétny nesprávny úradný postup exekučného súdu v danej veci. Výška škody tvrdená žalobcom nie je preukázateľná a overiteľná z dôvodu, že žalobca škodu nevyčíslil na podklade preukázateľného zníženia jeho majetku, ku ktorému malo dôjsť v dôsledku nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, ale ju vyčíslil paušálne.

24. Pokiaľ ide o náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch žalobca uvádza, že situácia vyvolaná nesprávnym úradným postupom exekučného súdu ovplyvnila jeho ďalšie podnikateľské postupy a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať. Žalobca však tieto svoje tvrdenia nekonkretizoval a ničím nepreukázal. Pokiaľ žalobca tvrdí, že neexistencia účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu vyvolala u členov jeho riadiacich orgánov a u jeho vlastníkov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo, treba poukázať na to, že sám žalobca nevyužil zákonné možnosti - vydanie rozhodnutia neurgoval a ani nepodal sťažnosť na priedahy v konaní. Okrem toho, v rámci odškodnenia právnickej osoby za nemajetkovú ujmu spôsobenú neprímeranou dĺžkou konania by nemali byť odškodnené aj fyzické osoby, ktoré sa na činnosti právnickej osoby podieľajú, pretože im nevzniká ujma priamo a chýba tu príčinná súvislosť (rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 30Cdo 675/2011).

25. Záverom odvolací súd dodáva, že za odňatie možnosti žalobcu konať pred súdom a za vadu v procesnom postupe súdu majúcu za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 212 ods. 3 O.s.p.) nie je možné považovať ani žalobcom namietanú okolnosť, že súd prvej inštancie rozhodol o jeho návrhu na prerušenie konania súčasne s rozhodnutím o veci samej. Súd prvej inštancie totiž v prejednávanej veci o návrhu na prerušenie konania doručeného súdu prvej inštancie dňa 22.4.2014 rozhodol ešte pred vyhlásením meritórneho rozhodnutia, a to uznesením zo dňa 22.4.2014, č.k. 45 C/101/2012-80 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 10.9.2014 č.k. 4 Co/575/2014-115, ktorým návrh vyhodnotil ako nedôvodný. Žalobca nemohol byť preto úspešný ani s druhým návrhom na prerušenie konania, ktorý odôvodnil rovnakými skutkovými a právnymi skutočnosťami, a o ktorom bolo zhodne rozhodnuté uznesením súdu prvej inštancie zo dňa 10.2.2015, č. k. 45C/101/2012-144 vyhláseným v priebehu pojednávania nariadeného na deň 10.2.2015.

26. Za odňatie možnosti žalobcu konať pred súdom a za vadu v procesnom postupe súdu nie je možné posúdiť ani ním namietanú okolnosť, že súd prvej inštancie v danej veci nerozhodol rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O.s.p. v znení účinnom do 30.6.2016, nakoľko na takýto postup neboli splnené zákonné podmienky.

27. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 C.s.p. (vrátane rozhodnutia o trovách konania) ako vecne správny potvrdil.

28. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. a v odvolacom konaní plne úspešnému žalovanému priznal nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania, o výške ktorých rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku súd prvej inštancie samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

29. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).